

Los dziecka ważniejszy niż poufność danych

Udostępnienie danych osobowych jest dopuszczalne, jeżeli jest niezbędne do spełnienia prawnego obowiązku. Przetwarzanie przez ośrodek pomocy społecznej danych i ujęcie ich w sygnalizacji skierowanej do wydziału rodzinnego i nieletnich sądu rejonowego z prośbą o podjęcie działań mających na celu ochronę dóbr małoletniego znajduje podstawy w powszechnie obowiązujących przepisach – uznał GİODO.

Udostępnienie danych osobowych jest też jednym ze sposobów ich przetwarzania.

Dlatego GİODO nie uwzględnił wniosku dziadków, którzy w związku z przejściowymi trudnościami, z jakimi borykała się rodzina ich syna posiadająca małoletnie dziecko, zwrócili się do OPS o informacje o możliwościach skorzystania z pomocy rodzinie, prosząc o anonimowość. Z kolei OPS po wyjaśnieniu sytuacji w rodzinie dziecka (powołując się przy tym na anonimową informację o tym, że dziecku dzieje się krzywda) skierował w zamkniętej kopercie listem poleconym, z zachowaniem wszystkich gwarancji poufności sygnalizację prawną do sądu, podając dane dziadków.

DECYZJA DOLiS/DEC-157/13 z 15 lutego 2013 r.

Udostępnienie danych osobowych, jako jeden ze sposobów ich przetwarzania, może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaze spełnienie co najmniej jednej z materialnych przesłanek przetwarzania danych osobowych, określonych w art. 23 ust. 1 pkt 1–5 ustawy o ochronie danych osobowych. (...) jest dopuszczalne m.in. wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), bądź gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2). (...) spełnienie co najmniej jednej z nich stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. Jednocześnie zgoda osoby, której dane dotyczą, jest jednym z możliwych, ale niejedynym warunkiem legalizującym proces przetwarzania danych osobowych. (...).

■ (...) przesłankę legalizującą przetwarzanie danych osobowych skarżących przez OPS stanowi art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Zgodnie bowiem z konstytucyjnie uregulowaną zasadą legalizmu, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Ramy dla aktywności OPS określają nie tylko przepisy ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 182), ale również szczególne uregulowania dotyczące spraw rodzinnych i opiekuńczych zawarte w odrębnych aktach prawnych, np. kodeksie postępowania cywilnego.

Jak wynika z (...) ustaleń, przeprowadzenie przez OPS czynności mających na celu zbadanie sytuacji małoletniego (...) wobec pozyskania informacji, iż w jego środowisku rodzinnym dzieje mu się krzywda, wynikało z konieczności realizacji obowiązków nałożonych na ten podmiot przepisami ustawy o pomocy społecznej (...). Zgodnie zaś z treścią art. 572 k.p.c. każdy, komu znane jest zdarzenie uzasadniające wszczęcie postępowania z urzędu, obowiązany jest zawiadomić o nim sąd opiekuńczy (par. 1). Obowiązek wymieniony w par. 1 ciąży przede wszystkim na urzędach stanu cywilnego, sądach, prokuraturach, notariuszach, komornikach, organach samorządu i administracji rządowej, organach Policji, placówkach oświatowych, opiekunach społecznych oraz organizacjach i zakła-

dach zajmujących się opieką nad dziećmi lub osobami psychicznie chorymi (par. 2).

■ (...) wystąpienie to (...) stanowi w istocie wniosek o wszczęcie przez sąd określonego postępowania z urzędu, a więc powinno być należycie uzasadnione. (...) skoro wystąpienie (...) poprzedzone zostało dokładnym wyjaśnieniem okoliczności sprawy poprzez przeprowadzenie wywiadu w środowisku małoletniego na okoliczność jego sytuacji rodzinnej, w toku którego pozyskano również informacje dotyczące skarżących, a odnoszące się przede wszystkim do ich oceny sytuacji wnuka, to dane te musiały zostać udostępnione w uzasadnieniu wystosowanego do sądu wniosku. Wobec wskazania przez skarżących, że (...) OPS naruszyło ich dobra osobiste, wskazać należy, iż regulacją, na podstawie której mogą (...) dochodzić (...) roszczeń z tytułu naruszenia dóbr osobistych są przepisy ustawy z 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 1964 r. nr 16, poz. 93 z późn. zm.).

Opracowanie Małgorzata Piasecka-Sobkiewicz